

Dzień Emotikona

- scenariusz uroczystości w grupie 5 – 6 – latków

Cele:

- zaznajomienie z historią emotikonów,
- rozpoznawanie stanów emocjonalnych,
- rozumienie pojęcia symbolu,
- rozwijanie umiejętności wyrażania swoich uczuć,
- lepsze funkcjonowanie w grupie rówieśniczej.

Środki dydaktyczne: żółte papierowe kółka, mazaki, lizaki emocji, kostka z Emotkami, płyty CD, kostka emocji, wydrukowane emotikony na kartkach A4.

Przebieg:

1. Czy wiecie, że...?" – zaznajomienie z historią „emotikonów”.

Informacje do przekazania dzieciom:

Znaczek „żółtej buźki" został użyty po raz pierwszy ponad 40 lat temu przez profesora Scotta Fahlmana, amerykańskiego informatyka. Od tamtego czasu emotikony przeszły rewolucję. Bardzo często wstawiane są przy pisaniu wiadomości tekstowych, SMS-ów, w komunikatorach, na portalach społecznościowych. Pomagają internautom wyrażać emocje, skracają czas dyskusji (żeby było jasne, co miał na myśli lub co czuje autor).

2. Przygotowanie emblematów z emotikonami.

Dzieci rysują mazakami na żółtym papierowym kółku dowolną, symboliczną minkę, nakleją kółko na ubranie za pomocą dwustronnej taśmy.

3. Prezentacja emotikonów.

Każde dziecko staje przed grupą i wypowiada komunikat, który jest zgodny z wyrazem twarzy Emotki, np. Jestem dzisiaj wesoły(a).

4. „Smutna i wesoła muzyka"- improwizacje taneczne.

Dzieci ilustrują ruchami charakter muzyki wolnej, spokojnej lub wesołej, dynamicznej.

5. Rozpoznawanie i naśladowanie emocji.

Nauczyciel staje przed dziećmi i pokazuje podstawowe emocje (radość, strach, zdziwienie, złość, smutek), wykorzystując mimikę twarzy, postawę ciała i gesty. Dzieci mówią, czy emocje, które wyraża nauczyciel, są przyjemne czy nieprzyjemne i próbują wskazać adekwatną Emotkę na kostce emocji.

6. „Co oznacza ta Emotka?” – interpretowanie przedstawionych Emotek.

- twarz z serduszkami w oczach wyraża miłość, adorację, zastępuje słowa „Kocham cię”,
- uśmiechnięta twarz z szerokim uśmiechem wyraża radość, szczęście, zastępuje słowa „Bardzo mi się podobało!”,
- twarz rozbawiona do łez wyraża intensywną radość, śmiech, zastępuje słowa „Nie mogę przestać się śmiać!”,
- twarz oblizująca się wyraża apetyt, zadowolenie, zastępuje słowa „Nie mogę się doczekać obiadu”,
- twarz zakrywająca usta może wyrażać zaskoczenie, zażenowanie, zastępuje słowa „Ups, nie powinienem tego mówić” ,
- twarz z palcem na ustach sugeruje ciszę, tajemniczość, zastępuje słowa „Bądź cicho”,
- twarz śpiąca wyraża zmęczenie, senność, zastępuje słowa „Potrzebuję drzemki”,
- twarz z otwartymi ustami wyraża zaskoczenie, zdziwienie, zastępuje słowa „Wow, nie mogę w to uwierzyć!”,
- twarz płacząca wyraża smutek, żal, zastępuje słowa „Jestem naprawdę smutny z powodu tej wiadomości”.

7. „Miny i grymasy” – zabawa pantomimiczna.

Nauczyciel prosi o naśladowanie miniek, które obrazują emotikony (dysponuje wydrukowanymi „buźkami”).

8. Taniec z lizakami emocji.

Dzieci wybierają lizaki ilustrujące różne stany emocjonalne i wykonują taniec o adekwatnym charakterze (taniec radości – ruchy obszerne, wygibasy, podskoki; taniec smutku – ruchy powolne, drobne, głowa opuszczona; taniec złości – tupanie nogami, zaciskanie piąstek, machanie rękami; taniec strachu – oczy i usta szeroko otwarte, drżenie ciała, ręce przyciśnięte do klatki piersiowej; taniec wstydu – spuszczonego wzroku, ruchy subtelne, delikatne, obejmowanie się ramionami).

9. „Ojoj! – Hi! Hi! Hi! - zabawa ortofoniczna.

Nauczyciel odczytuje zdania, dzieci reagują, stosując odpowiednie słowa dźwiękonaśladowcze:

Znowu rozlał mi się sok!

Rozbolał mnie brzuch.

Jak cudnie jest kręcić się na karuzeli!

Rodzice mnie pochwalili.

Mój ukochany pies jest chory.

Pokłóciłam się z najlepszą przyjaciółką.

Jadę nad jezioro.

Usłyszałam doskonały żart.

10. „Uśmiech” - zabawa integracyjna.

Nauczyciel zwraca się do dzieci:

„Wysyłam do Was pożegnalny promyk uśmiechu,
niech powróci do mnie w pośpiechu”.

Nauczyciel dotyka ramienia najbliższego siedzącego dziecka, uśmiecha się. Kolejno wszyscy przekazują sobie uśmiech bez słów.